

Bimbo-Bikers

Årskrönika 2007

Allting samma – och det är ju det som är så bra med Bimbo-Bikers!

Trots nätverkets unga ålder har vi redan några långlivade traditioner: Vårfest, höst-avslutning hos Houdini och däremellan Mallis-cykling. Alla som varit med på någon av dessa träffar vet att det är något alldeles speciellt. Som på Mallis i våras till exempel. Den här gången var vi extra förutseende och bestämde en dag, tid och mötesplats redan tidigt innan avfärd från Sverige så att ingen skulle missa att det var cykling och fika på gång. Fördelen med det var att alla kunde samordna sig och cykla tillsammans eller mötas upp på vägen – oavsett om man bodde i Palma, Alcudia eller mitt i mellan. Och precis det hände. När klockan slog tolv på det redan cyklist-stinna torget i Petra så strömmade det in tjejer från alla håll. Nästan 15 personer räknade vi till. Får jag påminna om att det här utspelar sig i april, på Mallorca (Spaniens generösa gåva till cyklismen) och långt hemifrån. Dessutom kom det ett helt gäng med "hang arounds" som visste att det var sociala aktiviteter igång, bland annat kompisar från cykelklubben.se. Ingen ville missa årets Mallisträff. Hos Houdini i november 2006 var det samma sak – rekordmånga besökare som glöggade, minglade och trängdes mellan lagerhyllorna. Uppskattningsvis var vi nog nära 50 personer. Inte heller det året fick personalen från Houdini gå hem särskilt tidigt. Så till Vårfesten, som har ett stabilt antal besökare, ungefär 20 personer varje år. Årets Vårfest, mitt i smällkalla februari, började tidigt på eftermiddagen med filmvisning (och fika förstås) och sedan brakade kalaset loss med mängder av mat och hög decibel på pratet. Fstdeltagarna blev också engagerade i tröjprovning så har du några synpunkter på nya tröjan får du skylla på dem som var där...

/aNNa

(som planerar att arrangera nästa Vårfest i februari 2008, håll utkik efter inbjudan på mailinglistan)

O la la! Nya Bimbo-Bikers-tröjan finns i lager!

I maj levererades vår splitter ny-gamla Bimbo-Bikers-tröja. Med ny-gammal menar vi ny tillverkare i form av Kalas och lite, lite ändrad design – men fortfarande knalligt rött. Vi har utgått från Kalas damtröja och produktutvecklat den efter eget tycke och smak. Ärmen har vi bett att få lite vidare, eftersom även de tunnaste biceps kändes inklämda i provtröjans ärmar. Vi har också fixat till längden på tröjan så att man slipper känslan av för kort tröja (som ju är en rätt oskön känsla). I och med den ändringen blev vi dessutom nöjdare med fickornas placering. Den här gången beställde vi tunna, smidiga cykelvästar också. Köp din tröja eller väst på Cykel City, Södermannagatan 12 (tel: 08-643 73 55). Sist vi tittade fanns tröjan i alla storlekar och västen i några få exemplar.

/aNNa

Alla ska med!

Känns de orden igen? De har använts av olika politiker i olika sammanhang.

"Alla som vill, oavsett nationalitet, etniskt ursprung, religion, ålder, kön eller sexuell läggning samt fysiska eller psykiska förutsättningar, får vara med i föreningsdriven idrottsverksamhet." så säger Riksidrottsförbundet och Cykelförbundet om vad idrotten vill med sin verksamhet.

Tyvärr är vi inom svensk idrott (och övriga samhället) fortfarande inte där ännu. För alla är det inte lika lätt att komma med! För alla är det inte lika lätt att utöva sin idrott fullt ut och få vara sig själv utan rädsla för att bli mobbad eller trakasserad. Ibland genom medvetna handlingar, ibland genom okunskap, fördomar och givna normer.

Inom cyklingen hör vi fortfarande exempel på att det kan vara svårt att få vara sig själv i en klubb, att kunna prata om vem man är och lever med eller att bara få delta på träningen fast man inte är purung längre. Det är därför det är så viktigt att Bimbo-Bikers finns och fungerar! För här försöker vi verkligen arbeta för att alla ska kunna engagera sig och vara med efter sina egna förutsättningar, möjligheter och vilja. Syftet med vårt nätverk är att underlätta för tjejer som är intresserade av cykling att knyta kontakter med varandra och hitta träningskompisar på egna villkor.

Varje år ordnas i augusti Stockholm Pride, en festival för, av och med homo- och bisexuella personer, transpersoner och dess vänner. Årets tema var idrott och syftade till att rota i heteronormativiteten, homo-, bi- och transfobin inom idrottsrörelsen. Festivalens höjdpunkt brukar vara Pride-paraden genom stan med flera hundratusen åskådare och många, många tusentals deltagare. Vad passar då bättre än att cykla i paraden i år? Så tänkte några av oss. Läs mer om detta i Chattis berättelse.

/Karin T

Ride with Pride

Under åren har det inbjudits till väldigt många roliga cykelturer utifrån Bimbo-Bikers mailinglista, men årets inbjudan till att cykla med i Pride-paraden, blev nog både den viktigaste, långsammaste och häftigaste cykeltur som jag någonsin upplevt.

Nervös och spänd cyklade jag till stan i min knallröda Bimbo-Bikers-tröja, där jag mötte upp Karin och dom andra tjejerna vid Humlegården. Jag blev lite förvånad att det "bara" var fem tjejer och en kille som slutit upp, eftersom det varit mycket aktivitet både på mailinglistan och i andra forum. Vi var få, men stolta och laddade till tänderna. Väldigt nervös var jag för jag visste inte riktigt vad som väntade, medan dom andra tjejerna var spända för dom visste vilken häftig upplevelse det var att gå med i paraden. Karin hade fixat flaggor, girlander och regnbågsfärgade posters som det stod "Ride With Pride" på, som vi dekorerade våra cyklar med. Vi blev jättefina.

Till slut var det då äntligen dags att ställa upp oss i den ordning vi skulle gå i paraden. Det var milt sagt rätt kaotiskt och svårt att förstå hur alla skulle hitta sina platser, men på något sätt så gick det bra. Vi skulle stå väldigt långt fram i tåget, först kom alla motorcyklar, sen styrelsen, därefter två transor som gick som fäbodjantor med långa blonda flätor (dom var väldigt populära) och sen kom vi. Något försenade rullade vi sakta iväg, väldigt sakta och sakta skulle det bli hela vägen. Så det var en cykeltur med inslag av balansövningar och att cykla i små cirklar. Flera av oss övade oss på så kallade standstills, jag försökte, men höll på att ramla så jag slutade med det rätt snabbt.

I början kände jag mej både lite generad och skamsen; generad för att det var så himla mycket människor som jublade, klappade händerna och visade sån glädje så fort vi

passerade och samtidigt, lite skamsen för att jag som lever i ett heteroförhållande med man och barn, aldrig har behövt känna mej utanför, ifrågasatt eller fått obehagliga blickar när jag pratat om eller visat min kärlek till min livspartner. Jag kan efter paraden gå tillbaka till mitt vanliga liv och inte behöva konfronteras eller försvara min kärlek för varken några trångsynta människor eller myndigheter, medan för andra människor är Pride-veckan den enda vecka på året då man kan känna sej fri, riktigt fri. Jag beslutade mej för att kasta bort dom jobbiga tankarna och fokusera på det viktiga i att jag visar mitt stöd för ett samhälle med plats för alla. Så sen bara njöt jag av glädjen och den härliga stämning det var i paraden och i vår egen lilla cykelklunga. Det var omöjligt att inte le och sjunga med i schlagerlåtar som spelades om och om igen.

När vi började närma oss Slussen så fick jag höra att det är nu det hela börjar, det där andra det var bara uppvärmning. Jag kunde inte riktigt förstå hur det kunde vara möjligt, men det förstod jag när vi stod vid Götgatspuckeln. En otrolig mäktig känsla kom över mej när jag sakta cirklade runt på cykeln och hörde allt jubel. Det är verkligen ett minne för livet. Till slut insåg jag att vi kommit fram till slutdestinationen, Tantolunden, att det roliga var slut. Vi ställde oss vid sidan och kollade in resten av paraden, det var himla kul att se alla fordon och alla glada människor. Lite förvånad blev jag dock att det verkade som om vi en liten klunga på sex cyklister och idrottsföreningen Snipers verkade vara dom enda representanterna för Idrottssverige, inte en enda fotbollsklubb, hockeyklubb, simklubb, eller någon annan idrottsförening så långt ögat kunde se. Jag tror det behövs idrottstema varje år.

/Chattis

Stoppstadd

Karin kom ut – på cykeln

Karin Treviranus cyklar gärna, överallt och mest hela tiden. Just nu lite mindre än vanligt på grund av en krånglande ländrygg. Annars är det allt från långlopp och cross country på mountainbike till GP-lopp på landsväg. I somras hade hon sin första se-mester på sju år utan cykel. Men om hon får som hon vill blir det en långresa till Sydamerika i vinter med möjlighet till cykling i bland annat Ecuador.

Att som cyklist komma ut som homosexuell upplevde hon inte som särskilt dramatiskt. Men hon saknar fler som vågar stå för vilka de är inom cykelsporten. Vägen dit tror hon handlar om att medvetandegöra idrottsrörelsen om hur dess ofta starka normer begränsar mångfalden. Och att den okunskapen kan avhjälpas genom att diskutera dessa frågor inom klubbar och förbund.

Under Pride-festivalen, som i år hade sporttema, cyklade därför hon och flera andra cyklister i Pride-paraden. Karin har även haft kontakt med Svenska Cykel-förbundet och Riksidrottsförbundet i syfte att lyfta fram HBT-frågor. Hon kommer att titta igenom stadgar, policys med mera och om det behövs skriva motioner i ämnet.

Namn: Karin Treviranus

Ålder: 37 år

Bor: Hammarbyhöjden, Stockholm

Familj: Flickvännen Rasha

Favoritcykel: Sintesi Xerox, hel-dämpad mountainbike – när den fungerar.

Om att cykla i Pride-paraden:

Bland det häftigaste jag har gjort på cykel! I början av paradvägen var publiken helt tyst och många såg skeptiska ut. När vi sedan kom till Södermalm möttes vi av tusentals jublande, hejande och glada människor! En helt underbar känsla som gav stäpås! Måste vara ungefär så det känns att gå i mål som vinnare på VM eller OS.

Övrigt: Är engagerad i cykelnätverket Bimbo-Bikers och försöker verka för att fler tjejer ska hitta till cykelsporten. Blir tokig om hon inte får åka skidor när det är snö. Hoppar därför gärna över vintercykelträning till förmån för telemarksåkning.

Hur ser din relation till cykeln ut?

– Den är min livskamrat och en träningskamrat, men också ett hatobjekt och ett transportmedel. Jag kan sitta och titta länge på min cykel bara för att den är så vacker. Som företeelse är den också väldigt mångfasetterad, den har många användningsområden.

Hur använder du cykeln i din vardag?

– På flera olika sätt. Jag har en gammal stål-Miyata som transportcykel, en mountainbike för träning, tävling och lekfulla turer i skogen och en racer för fartupplevelsen och gemenskapen på klubbträningarna. Och så har jag min mormors veterancykel, en riktig glidarcykel för promenadcykling på stan. Men den är så fin att jag knappt vågar ställa ifrån mig den.

Ditt starkaste cykelminne?

– Det är svårt att sortera ut det starkaste minnet, men ett är mitt allra första långlopp. Jag hade köpt en enkel mountainbike med stel gaffel och hittade en inbjudan till Gruvloppet i Filipstad, åtta mil långt. En kompis och jag bestämde oss för att träna för att klara av fyra mil – till själva gruvan som loppet fått sitt namn av.

Innan loppet hade det kommit riktiga monsunregn så det var riktig lervälling. Vi kom till gruvan och fortsatte sen till mål. Det var en fantastisk känsla att klara av det! Att utmana sig själv och nå sitt mål har sedan dess varit en stark drivkraft för mig.

Vilken är den viktigaste HBT-frågan inom idrottsrörelsen idag? (HBT är ett samlingsbegrepp för homosexuella, bisexuella och transpersoner.)

– Att överhuvudtaget sätta HBT-frågan på agendan. Cykelsporten och då kanske särskilt landsvägscykel är väldigt normativ. Attityden mot de som sticker ut är inte särskilt förlåtande. Det ska vara rätt kläder och rakade ben och den som kommer till en träning med en mountainbike-skärm på hjälmen får direkt höra det. I en miljö med så starka normer är det svårt att komma ut som HBT-person, att vara avvikande. Men det gäller nog även idrottsrörelsen generellt. Idrott handlar ju mycket om att jämföra sig och då blir det viktigt att passa in. Jag har inte stött på någon som är öppet homo- eller bisexuell i cykelsporten och man kan fundera på vad det beror på. Vi finns ju och vill kunna vara de vi är även i det här sammanhanget.

Ny Bimbo med prutegenskaper

Jag är ju relativt färsk i Bimbosammanhang och ännu färskare som medlem i rådet. Tänkte häromdagen på hur jag hamnade här. Ända sen jag kom hem från min vistelse i Spanien våren 2004 hade jag letat efter tränings- och utflyktskompisar för att lära mig mer om cykling och kunna vara ute mer i skogen. Jag har alltid tyckt om att cykla, men inte förrän jag flyttade till Spanien föll jag för MTB-cyklingen och blev passionerat förälskad i sporten.

I Spanien hade jag lyckats träffa trevliga människor som delade min passion dels för sporten och dels för naturupplevelsen. Vi gjorde kortare och längre utflykter och fick upptäcka många vackra platser. När jag sen flyttade hem, saknade jag kompisar att dela detta intresse med. Jag hade hört om Bimbo-Bikers via en vän, men hon hade aldrig tränat med Bimbotjejer så jag hade inget att referera till. Och trots att jag är en social och öppen person, kände jag mig alldeles för osäker för att ta kontakt med någon på listan i rädsla att inte kunna "hänga med". Tills jag tog mig mod till min första MTB-tävling (Kepscuppen i Järfälla 2005).

Efter ett år av tvekan läste jag Annas (eller var det Karins?) mail på listan om att Bimborådet letade "tröjansvarig" som kunde ta fram en ny leverantör för en ny Bimbotröja eftersom den gamla hade tagit slut. Aha, tänkte jag, detta kan vara min chans att lära känna nya cykelkompisar. Uppgiften lät busenkel. Nu måste jag agera! Sagt och gjort. Jag ringde Karin som lät både glad och lättad. Jag hittade Kalas Sportswears annons i en cykeltidning och etablerade ett samarbete dem. Samarbetet har slipats på rätt bra efter ett icke oansenligt antal mail, telefonsamtal och provtröjtransporter fram och tillbaka samt många prutturer. Vi fick ett bra slutpris för det vi beställde kan jag lova er även om jag tycker att det kunde gott ha blivit billigare ändå. Jag vet inte om ni kommer ihåg det, men det tog nästan ett år att ro hem tröjbeställningen från det att jag anmälde mitt intresse för uppdraget. Jag fick lära mig att man måste vara målmedveten och tålmodig när man ska ge sig in i en sån grej och jag är inte den tålmodiga typen precis, men pruta sitter hårt i mina arabiska gener.

Förutom alla roliga stunder vid provningen av prototyper och omarbetning av skisser med hjälp av Anna och Karin (vi har skrattat mycket tillsammans) så kändes det grymt kul att hämta ut de färdiga tröjorna och västarna. Förutom att jag nu är en lycklig och stolt ägare till Bimbotröjan (och västen) har jag lärt känna ett stort antal uttrevliga Bimbo-cyklister som har gjort mitt liv gladare, min cykling trevligare och min teknik bättre. Hoppas ni andra, som känner att ni tvekar, tar kontakt på listan för att komma ut vare sig det gäller en enkel tur, teknikträning eller tävling i någon klass.

/Rasha

Besök vår fullspäckade hemsida!

Ni vet det säkert redan, men www.bimbobikers.se är ganska fullspäckad med godbitar. Tips i mängder – om träning, prylar, fikaställen, kläder, resor, lopp/tävlingar och klubbar. Bland annat. Här finns också filosoferande, drömmande och ibland helt vardagliga kåserier och referat samt en ganska stor samling bilder. Alla som vill kan bidra! Hör av dig till webmaster Inger.

Bimbo-Bikers föregångare var pionjärer inom tjejcyklingen

I början av oktober fick jag ett brev med posten. Brevet var från Carlos Saldes som sedan länge är engagerad i Cykelhistoriska föreningen, där de samlar ihop historiskt material av olika slag när de inte tillbringar sin tid med att cykla omkring på vackra klenoder till cyklar. Han hade i gömmorna hittat en bild från 1930-1940 ungefär och tyckte att jag skulle få den stora äran att förvalta den här lilla biten cykelhistoria – eftersom det var frågan om cyklande tjejer. Så här skriver Carlos om bilden som troligen är tagen någonstans på Västkusten:

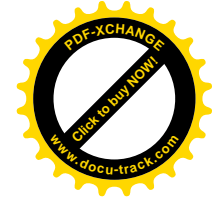

”Detta ovanliga foto från 30-40-talet visar ett gäng unga damer som ställde upp på en av de förmodligen första cykeltävlingarna för damer i Sverige. Även om det förekom i Europa så var det fortfarande tabu med cykeltävlingar för damer här hemma. De har cykelshorts på sig som antingen var gröna eller kakifärgade som herrar använde för träning. Bara nummer 102 har cykelbyxor. Vad jag har fått höra från Gunnar ”Enskede Jr” Johnsson (cyklist) så var alla dessa tjejer ihop med cyklister, vad han kommer ihåg.”

”Tabu med cykeltävlingar för damer” är ord och inga visor det. Man kan tycka vad man vill om jämställdheten idag, men här har vi en sak som helt klart förbättrats. Skönt att höra att utvecklingen går framåt och att vi år 2007 får tävla, cykla på cyklar med anpassad geometri och klä oss i kläder speciellt designade för tjejer om vi vill. Tur också att vi har internet att tillgå, för hur hade det annars gått med Bimbo-Bikers? Då kanske vi fortfarande, tio år efter starten, bara varit ett 15-tal tjejer som ringt runt till varandra i något slags desperat telefonkedja varje gång det var dags att ses.

Nu ska vi bara börja synas också – för trots att vi är nästan 430 cyklande tjejer i Bimbo-Bikers (och många fler i både Stockholm och hela landet som ännu inte är medlemmar hos oss) så får jag ofta höra att ”man aldrig ser tjejer som cyklar”. Det är ju så tröttsamt att man smäller av. Här skulle jag kunna lägga ut texten i metervis men det gör jag inte just nu, det får vänta. Däremot undrar jag om det kanske är en bra start att börja cykla i större tjejgäng, då brukar vi nämligen få uppmärksamhet så då utgår jag från att vi syns. En extra synlighetsfaktor är vår nästan klarröda cykeltröja. Så min uppmaning är: cykla tillsammans, ofta och hela tiden, och gärna i Bimbo-Bikers-tröjan! Sen kan folk bara våga sig på att utbrista att tjejer inte cyklar...

/aNNa

Cykla? Nja...

Ungefär så kände jag efter att ha fött en liten pojke på nästan fyra kilo i våras. Det tog ett bra tag innan jag ens hade lust att stå upp en längre stund, men längtan efter cykeln var ändå svår.

Jag hade funderingar på att skicka ut en fråga i nätverket – "Hur lång tid efter förlossningen vågade du sätta dig på cykeln?" men det kändes lite för privat. Jag vet ju att det är flera bland oss som fått barn och alltså haft samma funderingar, men jag satt kvar hemma på kammaren och funderade.

Sommaren kom, Rickard blev lite större och jag började nästan glömma förlossningen. Men bara nästan, längtan efter en cykelsadel mellan benen var ännu inte så stor. Vi var på landet de där fyra fantastiskt soliga dagarna i juli, om ni kommer ihåg? Vi lyckades pricka in dem perfekt och njöt i stora drag av vårt lilla torp och vår lille son. Förra sommaren cyklade vi till brevlådan. Nu tvingade jag mig att köra den enorma bilen, som jag avskyr att köra. Allt utom att cykla.

Men sen blev svamplängtan för svår. Vi har några fina svampställen en liten bit från stugan. Inte långt, egentligen, men jag var otränad och hade inte lust att gå så långt i gummistövlar. Dessutom hade de satt upp en ny bom, så jag kunde inte ta bilen. Så det var inte mycket annat att göra, jag hoppade upp på den gamla mtbn som får tjänstgöra som sommarcykel. Trampade iväg och tänkte "Det här var ju inte så farligt!". Grusvägen var nyfixad och guppen få och hjulen lagom pumpade så att det inte guppade för mycket.

Jag njöt av farten och svampkorgen som guppade på styret. Trots att cykeln är lite för stor hade jag en superskön cykeltur. I säkert tre och en halv minut. Sedan körde jag nämligen rakt in i en flock med vildsvin! Storgalten med jättebetarna på höger sida om vägen, suggan och kulingarna (inte sött randiga utan stora bjässar på typ 30 kilo styck) på vänster. Gissa om jag tvärvände och satte racerfart hemåt!

Enligt far som konsulterades på telefon är "vildsvin räddare för dig än du är för dem" och "Du skrämde dem när du kom farande på cykeln, de är skygga men de hörde inte att du kom". Efter en liters terapiplockning av hallon vågade jag mig iväg igen. Den här gången cyklade jag sjungandes, busvisslandes och görandes så mycket oväsen som möjligt. De höll sig borta, tack och lov, och jag fick mina kantareller till slut!

Sen dess har inte vädret lockat mig ut direkt, men nu vet jag ju att det går. Trots att det ibland kändes som om jag aldrig över huvud taget skulle våga sitta på en cykel igen. Nästa säsong ska inledas med Tjejtrampet – ni som vill köra i klunga med mig kan höra av er.

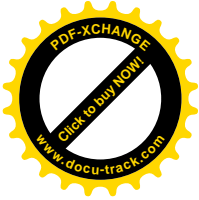
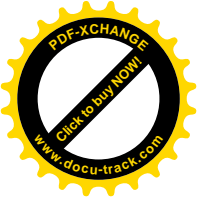
/Inger

Att inte kunna cykla...

Visst är det härligt att cykla, fara runt på motionslopp, umgås med vänner över en välförtjänt fika efter en runda i skogen, susa fram i klungan och trampa sig till jobbet. Men vad händer när man plötsligt inte kan allt detta längre? En värkande rygg tvingade mig i år att uppleva det. Det är ingen katastrof, nej. Livet går vidare, men kanske på ett annat sätt.

Värken i ryggen kom smygandes och tvingade mig att sluta cykelpendla med rygsäck till jobbet. OK – skaffa pakethållare och cykla bara några dagar i veckan kan jag gå med på. Börja stretcha och träna lite andra muskler än cykelbenen och rumpan likaså. Men värken blev alltmer intensiv tills den omöjliggjorde t.o.m. transportcykling till matbutiken. Lagom till sommarsemestern kunde jag inte ens sova en hel natt. Och domen var hård: ingen mer cykelträning tills jag känner att jag blir bättre. Sen i slutet av sommaren har mina cyklar bara tagits ur förrådet för att dammas av och vårdas lite inte för att cyklas på.

Där försvann en stor del av mitt sätt att leva. Det naturliga mötet med flera av mina vänner försvann, likaså alla timmar utomhus i dagsljuset på helgerna. Istället för att cykla

till jobbet fick jag börja trängas i t-banan. I början höll jag på att bli tokig. Humöret påverkas rätt mycket när jag inte får min vanliga träningsdos... De långa konditionspassen var svåra att ersätta. Jag fick övergå till att löpträna i skogen och rehab-styrketräna. Men hur länge orkar man springa som cyklist? Inte speciellt länge. De sträckor som jag annars cyklade för att bara ta mig till mötesplatsen blev nu det enda jag fick se i skogen. Irriterad, ledsen, kort stubin, avundsjuk på andra cyklister, frustrerad... Jag var i alla fall tacksam för att jag redan förra sommaren började löpträna någon gång i veckan och hade övat upp mig så jag kunde springa 40 minuter i sträck utan att slita sönder mina ljumskar (vilket annars är ett vanligt cyklistproblem). Efter hand vände jag mig vid min situation och kunde uppskatta att få tid över för andra och nya saker.

Vad som är fel med ryggen är svårt att säga. Många besök hos läkare, naprapat, massör, sjukgymnast har det blivit. Alla har sina teorier. Vad som orsakar problemet är kanske ännu svårare. Min gissning är att 20 år vid skrivbordet har gjort sitt till. Cyklingen har tidigare hjälpt mig till en starkare rygg. Nu kanske det blev droppen som fick bägaren att rinna över. Det som hjälper är dock färre timmar vid skrivbordet, rörelse, stretch, styrketräning, bra kroppshållning och allsidig träning.

För mig blev allt detta en tankeställare över vad som är viktigt för mig och hur beroende jag är av en väl fungerande kropp! Jag är numera tacksam när jag inte vaknar med värk och när jag kan genomföra åtminstone ett kortare löppass.

Så när ni lägger upp era målsättningar, träningsprogram eller träningsrutiner – glöm inte att lägga in allsidig träning som tränar annat än cykelmusklerna och glöm inte att strecha!

/Karin T

Bimbo-Bikers-rådet jobbar på

Rådet har till syfte att diskutera hur nätverket Bimbo-Bikers kan utvecklas och hur det fungerar. Ibland dyker det nämligen upp speciella frågor som vi behöver ta ställning till. Vi är ju ingen klubb, men känner ändå att någon behöver ha lite "koll" på nätverket Bimbo-Bikers. Det är också vi som ansvarar för och arbetar med www.bimbobikers.se och beställer nya cykeltröjor då och då. Har du frågor/punkter som du tycker bör diskuteras inom rådet? Eller har du förslag eller idéer rörande Bimbo-Bikers? Vill du kanske vara med i rådet? Hör av dig till någon av oss!

Anna Holmström, annaholmstrom@comhem.se (ur-mamma eller var det kycklingmamma?)

Rasha Ishaq, rasha.ishaq@comhem.se (tröjchef med specialinriktning på att pruta)

Anne Juretic, anne.juretic@gmail.com (webmaster och expert på motionslopp)

Inger Ridderstolpe, ridderstolpe@yahoo.com (också webmaster med specialintresse för klungkörning)

Chatarina Thomas, chattist@hotmail.com (länkchef som gärna dammsuger cykelforum på webben)

Karin Treviranus, karin.treviranus@telia.com (listmaster samt HBT-teoretiker och -praktiker)